

Maakt u discipelen of bekeerlingen? - Zac Poonen

(Are You Making Disciples Or Converts?)

Wat gehoorzaamheid tot de Grote Opdracht eigenlijk inhoud.

Het is een veel gemaakte fout onder de gelovigen om één tekstgedeelte van een onderwerp te nemen en het andere Bijbelgedeelte met betrekking tot hetzelfde onderwerp weg te laten.

Satan verzocht onze Heer met de woorden "Er staat geschreven..." (Matth.4:6).

Maar de Heere verwierp deze verzoeking door te zeggen, "Er staat eveneens geschreven...(vs. 7). Het gehele doel van God, kan alleen verstaan worden als schrift met schrift vergeleken word - wanneer "Er staat geschreven..." samen gelezen word met "Er staat eveneens geschreven...".

Overdenk het onderwerp "de Grote Opdracht".

Jezus beval Zijn discipelen zeggende, "Ga in de wereld en predik het evangelie aan alle schepselen" (Mark.16:15). Hij beval hen ook zeggende, "Ga en maak discipelen van alle naties"(Matth.28:19 NASB). Deze twee bevelen zijn maar twee delen van één Grote Opdracht. Alleen door zorgvuldig overwegen van, en gehoorzaam zijn aan, beide delen van de deze opdracht, kunnen we Gods hele wil vinden en vervullen.

Evangelisatie

Blijkbaar is de eerste stap om uit te gaan en het evangelie aan iedereen te vertellen (Mark.16:15). Dit bevel is niet geadresseerd aan de individuele gelovige, maar aan het hele lichaam van Christus. Het is menselijkerwijs onmogelijk voor één gelovige of voor een lokale gemeente, om het evangelie te prediken aan alle mensen in de hele wereld. Ieder van ons kan, op zijn hoogst, een klein aandeel hebben in deze taak.

Maar dat gedeelte, hoe klein ook, moeten we vervullen. Hier is het waar Hand.1:8 in beeld komt. Iedere gelovige moet de Heilige Geest hebben die op hem komt en hem steeds weer bekrachtigd, als hij een effectieve getuige voor Christus wil zijn. Belangrijke opmerking: dat niet iedereen geroepen is tot evangelist (Christus heeft sommige aan de Kerk gegeven tot evangelisten - zoals Ef. 4:11 duidelijk maakt), maar iedereen is geroepen om Zijn getuige te zijn.

Een evangelist heeft een breder werkveld dan een getuige. Een getuige moet Christus verkondigen in de omgeving waarin hij leeft en werkt - in de familie, aan de burens, aan collega's en anderen die hij dagelijks tegenkomt, of tot hen naar wie hij geleid wordt terwijl hij reist, etc. Hier is het waar we allemaal getuige kunnen zijn wat onze bezigheid ook mag zijn.

Maar Christus heeft ook evangelisten aan de gemeente gegeven die een wijdere bediening hebben om de verlorenen te bereiken. Echter is het niet alleen de taak van de evangelist om de "zielen te winnen" of mensen tot Christus te leiden" (zoals we vaak horen), maar "om het lichaam van Christus op te bouwen" (zoals Ef.4:11,12 duidelijk maakt). Hier ligt de grootste fout van het evangelisatiewerk van vandaag. Het meeste evangelisatiewerk is niet gerelateerd aan het opbouwen van het lichaam van Christus, maar om individuele zielen te redden. Deze zielen worden dat gewoonlijk terug gestuurd naar hun dode "gemeente" waar ze al snel weer verdwalen, of op zijn best, lauw worden om op de dag van de Heere uit Zijn mond te worden gespuwd (Openb.3:16). Op deze wijze worden ze niet opgebouwd in het lichaam van Christus. Zo word alleen het doel van de satan bereikt - omdat de persoon tweemaal een kind van de hel geworden is (Matth. 23:15) - eerst omdat hij verloren was, en in de tweede plaats omdat hij misleid door een evangelist denkt dat hij gered is, terwijl hij nog steeds verloren is. Het enige dat opgebouwd wordt door zo'n soort van evangelisatie is het rijk van evangelist zelf. En de enige reden voor zo'n soort van evangelisatie is gewoonlijk de begeerte van de evangelist zelf om geld te verdienen, of om eer van mensen te krijgen, of beide.

Jezus riep evangelisten als 'vissers van mensen". Maar evangelisatie dat in samenwerking wordt gedaan met onbekeerde "Christelijke" leiders en groepen of met sponsors of stem zoekende politieke leiders is vissen met een net vol gaten. Niemand kan het beeld indenken dat Jezus Annas,

Kajafas, Herodes of Pilatus uitnodigd om naast Hem op het podium te zitten om Zijn evangelisatie bijeenkomsten in te wijden. Toch doen vele evangelisten dit vandaag, en dat niet alleen, ze prijzen bovendien de onbekeerde leiders toe vanaf hun podiums.

Verder is het voor de vissen die gevangen worden in zulke "netten" toegestaan om terug te gaan in de zee (dode "gemeenten"), om opnieuw gevangen te worden door de volgende evangelisatie bijeenkomst, alleen maar om nog een keer terug gezet te worden in de zee. Dit proces wordt herhaalt opnieuw en opnieuw door vele interkerkelijke evangelisatie bijeenkomsten in deze dagen, met handen tellende evangelisten, beslissingskaarten etc. Dit soort evangelisatie brengt vreugde, niet bij de engelen van de hemel maar bij menigte van de satan. Want, tenslotte, hoe kunnen engelen zich verheugen wanneer mensen tweemaal kinderen van de hel worden gemaakt? Statistieken van de evangelisatie vandaag de dag zijn totaal misleidend.

Zelfs als tekenen en wonderen de proclamatie van de boodschap dat Jezus zonden vergeeft en ziekten geneest vergezeld, is de vraag die nog steeds blijft, hoeveel discipelen zijn er gemaakt en hoeveel worden er opgebouwd in het lichaam van Christus door zulk soort van evangelisatie.

De apostelen van onze Heer hebben nooit zo'n soort van evangelisatie toegepast. Ze hebben hun bekeerlingen in de lokale gemeente/kerk geplaatst om hen discipelen te maken en hen geestelijk op te bouwen.

De vijf soorten bedieningen genoemd in Ef.4:11 (apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars) zijn neergezet in de volgorde van hun prioriteit in 1Kor.12:28. Daar wordt ons verteld, "God nu heeft sommige in de gemeente een eigen plaats gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, daarna genadegaven van genezingen (dat refereert aan evangelisten, aan wie sinds het Nieuwe Testament de gaven van genezing gegeven was), en daarna bestuurders (letterlijk, "zij die het schip besturen" dat refereert aan herders/leraars).

Dit maakt duidelijk dat in Gods ogen, de bediening van de apostelen, profeten en leraars belangrijker zijn tot opbouw van het Lichaam van Christus dan evangelisten. De evangelist kan zijn juiste plaats in zijn bediening alleen vinden als hij zijn aangewezen plaats in ondergeschiktheid aan de bediening van apostelen, profeten en leraars inneemt. Alleen dan kan zijn bediening zijn tot opbouw van het Lichaam van Christus. Dit is het waar het evangelisatiewerk van de 20ste eeuw van het woord van God is afgedwaald.

Discipelen maken

Het doel van evangelisatie kan alleen te volle verstaan worden in het licht van het tweede deel van de Grote Opdracht - om discipelen te maken uit elke natie in de wereld (Matth. 28:19). Dit is de manier waarop het plan van God voor de onbekeerde volledig vervuld wordt.

De bekeerling moet een discipel worden.

Helaas, velen van de zogenoemde bekeringen zijn vaak geen echte bekeringen, want in veel gevallen hebben zij zich niet waarlijk bekeerd. In de evangelisatiebijeenkomst zijn ze verteld dat ze alleen maar in Jezus moeten geloven, zonder bekering te noemen of te spreken over restitutie. Zulke bekeerlingen komen tot Jezus om gezegend en genezen te worden - niet om hun zonden op te geven. Meest van de bekeerlingen van vandaag zijn als ontijdige baby's, eruit getrokken door ongeduldige verloskundigen ("evangelisten") in hun begeerte naar statistieken - terwijl de baby's nog niet klaar waren om geboren te worden. Deze ontijdig geboren baby's sterven gewoonlijk heel snel, of leven als een "probleemgeval" voor de rest van hun leven - veroorzaken onnoembaar veel problemen voor hun herders (dominees). Zulke mensen kunnen geen "teruggevallen" genoemd worden, omdat ze in de eerste plaats er nooit uit zijn gekomen. Jezus zei dat de engelen in de hemel zich verheugen over zondaren die zich bekeren, niet over zondaren die wel geloven, zonder zich te bekeren (Luk.15:7,10).

Jezus zei dat de zaligheid was gekomen tot het huis van Zacheüs, alleen toen Zacheüs de belofte gemaakt had dat hij de schade zou herstellen op financieel gebied, wat hij in het verleden verkeerd had gedaan - niet daarvoor (Luk.9:9). Helaas, evangelisten van vandaag proclameren dat "de

zaligheid gekomen is" zonder deze restitutie.

Maar zelfs wanneer er een grondige bekering heeft plaatsgevonden, moet hij nog steeds naar het discipelschap geleid worden, als hij Gods wil met zijn leven wil vervullen. Evangelisatie dat niet leid naar het discipelschap is een incompleet werk.

Vaak is het de begeerte van evangelisten om hun eigen koninkrijk te bouwen wat hen verhindert om samen te werken met hen die "bekeerlingen" tot discipelen kunnen maken. We hoeven zo'n evangelist niet te oordelen, want we zijn verteld om niet te oordelen. Maar zulke evangelisten zullen het zeker voor de Heer moeten verantwoorden op de Laatste Dag, om verhindert te hebben dat bekeerlingen discipelen werden.

De eerste stap om mensen tot bekering en geloof te leiden moet gevolgd worden door de doop met water - zoals Jezus duidelijk maakt in Mark.16:16, en zoals Petrus preekte op de Pinksterdag (Hand. 2:38). Matth. 28:19 benoemt ook de noodzaak van de doop met water. Zo is het duidelijk dat dit de volgende stap is voor iedereen die opnieuw geboren is.

Daarna moet hij Jezus volgen in het dagelijks leven als Zijn discipel.

De voorwaarden van het discipelschap

Luk.14:25-35 openbaart deze voorwaarden heel duidelijk.

Daar spreekt Jezus over een man die een fundament gelegd had voor een toren, maar het niet kon afmaken, omdat hij niet in staat was voor de verdere constructie te betalen (vs.28-30). Dit bewijst dat het iets kost om een discipel te zijn. Jezus zegt ons om eerst te gaan zitten en de kosten te berekenen voordat we starten om te bouwen.

God wil niet dat nadat onze zonden vergeven zijn we jaren wachten voordat we verstaan wat discipelschap echt kost. Jezus vertelde de kosten van het discipelschap direct als ze tot Hem kwamen. Hij zegt ook dat een gelovige die niet gewillig is om een discipel te zijn onnuttig is voor God, net als het zout dat zijn smaak verliest.

Voordat een bekeerling een discipel word, moet hij eerst alle familiebanden afsnijden die hem verhinderen om de Heere te volgen (vs.26). Ten tweede, moet hij gewillig zijn zichzelf te verloochenen en elke dag te sterven aan zijn "zelf leven" (vs.27). Ten derde, moet hij zijn liefde voor materiële bezittingen opgeven (vs.33). Dit zijn de drie minimale vereisten voor iedereen die een discipel wil zijn.

De eerste voorwaarde van het discipelschap is dat we onze natuurlijke, buitensporige liefde afleggen die we hebben voor onze familie.

Jezus zegt "Als iemand tot Mij komt en niet haat zijn eigen vader en moeder en vrouw en kinderen en broers en zussen, kan Mijn discipel niet zijn" (vs.26).

Dit zijn sterke woorden. Wat betekend het om te "haten"? Te haten is hetzelfde als doden (1 Joh. 3:15). Wat ons gevraagd word is om onze natuurlijke liefde voor onze familie te doden.

Betekend dat dan dat we hen niet moeten liefhebben? Nee. Dit betekend het zeker niet. Als wij onze menselijke liefde voor hen opgeven, zal God het vullen met Goddelijk liefde. Onze liefde voor onze familieleden zal dan puur zijn - in de zin dat God altijd de eerste zal zijn in onze liefde, en niet onze familie.

Velen gehoorzamen God niet omdat ze bang zijn hun vader, moeder, vrouw enz. te beledigen. De Heere eist de eerste plaats in ons leven. En als we Hem deze plaats niet geven, kunnen we Zijn discipelen niet zijn. Jezus moet de Heer van alles zijn in ons leven, of Hij is dat niet.

Kijk naar het voorbeeld van Jezus toen Hij op aarde was. Ook al hield Hij van zijn moeder die weduwe was, toch liet Hij het niet toe dat zij op enige manier beïnvloedde om de perfecte wil van

Zijn Vader te doen, ook niet in de kleine dingen. We zien dat in het voorbeeld van de bruiloft in Kana waar Hij weigerde om op Zijn moeders aanbeveling te handelen (Joh.2:4).

Jezus leerde ons ook hoe onze broeders te "haten". Toen Petrus probeerde Jezus tegen te houden om naar het kruis te gaan, keerde Hij Zich om en berispte hem met de scherpste woorden die Hij ooit tegen enig mens gebruikte. Hij zei, "Ga weg achter Mij, satan!U bent een struikelblok voor Mij" (Matth. 16:23). Petrus had deze suggestie gedaan uit een hoop menselijke liefde. Maar Jezus berispte hem, omdat wat Petrus suggereerde in tegenspraak was met de wil van de Vader.

De Vader was altijd de Belangrijkste in de genegenheden van Jezus. Hij verwacht dat wij dezelfde houding naar Hem toe hebben. Na Zijn opstanding, vroeg de Heere aan Petrus of hij Hem lief had meer dan iets anders op deze aarde, voordat Hij hem herder van de gemeente maakte (Joh.21:15-17). Alleen zij die de Heere liefhebben boven alles worden verantwoordelijkheden in Zijn Kerk gegeven.

De leider van de gemeente in Efeze was in gevaar om afgewezen te worden omdat hij zijn eerste liefde voor de Heere verloren was (Openb. 2:1-5).

Als we zoals de psalmist kunnen zeggen, "Wie heb ik behalve U in de hemel? Naast U verlang ik niets op de aarde," dan hebben we de eerste voorwaarde van het discipelschap waarlijk vervuld (Ps.73:25).

De liefde voor Jezus eist van ons niet emotionele, sentimentele, menselijke liefde dat zich uit in het zingen van prikkelende liederen van toewijding aan Hem. Nee. Als wij Hem liefhebben, zullen we Hem gehoorzamen (Joh.14:21).

De tweede voorwaarde van het discipelschap is dat we ons "zelf-leven" moeten haten. Jezus zei, "Als iemand toe Mij komt en niet haat zijn eigen leven, kan Mijn discipel niet zijn"(Luk.14:26).

Hij weidde dat verder uit door te zeggen, "En wie zijn kruis niet draagt en achter Mij aankomt, kan geen discipel van Mij zijn"(Luk.14:27). Dit vers behoort tot datgene wat het minst verstaan wordt in al het onderwijs van Jezus.

Jezus zei dat een discipel zichzelf moet verloochen en dagelijks zijn kruis opnemen (Luk. 9:23). Belangrijker dan Bijbel lezen, dagelijks bidden, moeten we onszelf verloochen en ons kruis dagelijks opnemen. Onszelf verloochen is hetzelfde als ons "zelf-leven" te haten dat we geërfd hebben van Adam. Het kruis op nemen betekent dat we dat "zelf-leven" doden. We moeten dat leven eerst haten, voordat we het kunnen doden.

Ons "zelf-leven" is de voornaamste vijand van het leven van Christus. De Bijbel noemt dit "het vlees". Het vlees een opslagplaats van verkeerde lusten in ons die ons verleiden om onze eigen wil steeds te doen - ons eigen gewin te zoeken, onze eigen eer, onze eigen plezier, onze eigen weg, etc.

Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat zelfs onze beste handelen bedorven zijn door slechte motieven die voorkomen uit onze bedorven lusten. Tenzij we dit "vlees" haten, zullen we nooit bekwaam zijn om de Heere te volgen.

Dit is het waarom Jezus zoveel sprak over het haten (verliezen) van ons leven.

In feite, dit gedeelte wordt zes keer herhaalt in de evangeliën (Matth. 10:39;16:25; Mark. 8:35; Luk. 9:24;14:26; Joh. 12:25). Dit is het gedeelte dat door onze Heere het meest wordt herhaalt in de evangeliën. Toch wordt er het minst over gepreikt en het meest slecht verstaan.

Ons leven te haten houdt in dat we opgeven om onze eigen rechten en privileges te zoeken, stoppen om onze eigen reputatie te zoeken, onze eigen ambities en interesses vaarwel te zeggen, stoppen om onze eigen weg te zoeken etc. We kunnen discipelen van Jezus zijn, alleen als we gewillig zijn om deze weg te gaan.

De derde voorwaarde van discipelschap is dat we al onze eigen bezittingen opgeven.

Jezus zei, "Zo kan dan ieder van u die niet alles wat hij heeft, achterlaat, geen discipel van Mij zijn"(Luk.14:33).

Onze bezittingen zijn wat we bezitten als van onszelf. Dat op te geven betekent dat we het niet meer beschouwen als van onszelf.

We zien daarvan een illustratie in het leven van Abraham. Izak was zijn eigen zoon - zijn bezit. Op een dag vroeg God aan hem om Izak te offeren als een offer. En Abraham legde Izak op het altaar en was klaar hem te doden. Maar God kwam tussenbeide en vertelde hem dat het offer niet nodig was, omdat hij zijn gewilligheid om te gehoorzamen had laten zien (Gen.22). Abraham erkende, ook al had hij Izak in huis, hem niet langer als zijn bezit. Izak behoorde God toe.

Dit betekent het om al onze bezittingen op te geven. Alles wat we hebben moeten we op het altaar leggen en aan God geven.

God mag dan toestaan dat wij soms deze dingen gebruiken. Maar we kunnen niet meer denken dat ze ons bezit zijn. Ook al leven we dan in ons eigen huis, we moeten het beschouwen als het huis van God; en dat Hij ons toestaat om er ook nog zonder rentebetaling in te blijven. Dat is waar discipelschap.

Hebben wij dit gedaan met al onze bezittingen? Onze bezittingen inclusief onze bankrekening, goederen, baan, kwalificaties, gaven en talenten, vrouw, kinderen en al het anderen dat waarde voor ons heeft op deze aarde. We moeten het allemaal op het altaar leggen als we echte discipelen willen zijn.

Alleen dan kunnen we God liefhebben met heel ons hart. Dit is het "reine hart" waar Jezus over sprak in Matth. 5:8. Het is niet genoeg om een rein geweten te hebben. Een rein geweten betekent alleen dat we alle bekende zonden hebben opgegeven. Een rein hart betekent dat we alles hebben opgegeven.

En zo zien we wat waar discipelschap inhoud een radicale verandering in houding naar:(a) onze familie en die we liefhebben; (b) ons zelf-leven; (c) onze bezittingen. Tenzij we deze zaken niet volledig en eerlijk onder ogen zien, zal het onmogelijk zijn om het hele doel van God voor ons leven te vervullen. Tenzij predikanten deze boodschap van discipelschap proclameren, zonder er wat van af te doen, zal het onmogelijk zijn voor hen om het Lichaam van Christus op te bouwen.

Het pad van discipelschap

Matth. 28:20 vertelt ons dat de discipelen moesten leren en onderhouden elk afzonderlijk gebod gegeven door de Heere. Dit is het pad van discipelschap. Iemand hoeft alleen Matth. 5, 6, 7 te lezen om sommige van de geboden te zien die Jezus ons gegeven heeft - waar de meeste van de gelovigen zich niet eens druk over maken om die te gehoorzamen.

Een discipel is een leerling en een volgeling.

De nood in ons land is om mensen, die gegrepen zijn door deze oproep, die de hele raad van God proclameren, die zelf gehoorzaam zijn aan alles wat Jezus geboden heeft, en die vurig verlangt om anderen te onderwijzen om alle geboden van Jezus te gehoorzamen - en zo het Lichaam van Christus op te bouwen.

Jezus zei dat al Zijn discipelen herkenbaar zouden zijn aan één teken - hun liefde voor de ander (Joh. 13:35).

Merk dat op. De discipelen van Jezus Christus zijn herkenbaar, niet aan de kwaliteit van hun preken of muziek, niet aan hun "spreken in tongen" niet bij het dragen van Bijbels naar de bijeenkomsten, niet aan de hoeveelheid geluid die ze maken hun bijeenkomsten!! Ze zijn te herkennen aan hun vurige liefde voor de ander. De evangelisatiebijeenkomsten waarin mensen tot Christus geleid

worden moeten leiden tot het vestigen van een kerk in die plaats waar discipelen elkaar liefhebben. Toch is het verdrietige dat in vele plaatsen herhaalde evangelisatiebijeenkomsten jaar na jaar zijn gehouden, en het moeilijk is om zelfs één kerk te vinden waarvan gezegd kan worden dat de leden daar niet vechten met elkaar of roddelen over elkaar etc., maar elkaar liefhebben.

We kunnen begrijpen, dat nieuw gelovigen niet gelijk in staat zijn om zo'n overwinnend leven te leiden. Maar wat zullen we zeggen van alle conflicten en onvolwassenheid kenmerken van de ouderlingen en de christelijke leiders in de kerken van ons land?

Dit is het duidelijkste bewijs dat het tweede en meest belangrijke gedeelte van de grote opdracht (genoemd in Matth.28:19,20) - discipelschap en totale gehoorzaamheid aan de geboden van Jezus - totaal worden genegeerd.

Alleen het eerste gedeelte van de "Grote Opdracht" (Mark.16:15) is meestal overal nadrukkelijk aanwezig. Daar ligt de nadruk op evangelisatie, de boodschap bekrachtigt met tekenen en wonderen die de Heere doet.

In Matth.28:19,20, echter ligt de nadruk op discipelschap - het leven van een discipel openbaart zich in een totale gehoorzaamheid aan de geboden van Jezus. Vele christenen houden zich bezig met het eerste, maar weinigen, heel weinig houden zich bezig met het laatste. Toch is het eerste zonder het laatste incompleet en waardeloos als een half menselijk lichaam. Maar hoeveel zijn er die dat zien?

In de bediening van Jezus, lezen we dat velen Hem volgden vanwege Zijn evangeliserende, genezende bediening. Hij keerde Zich altijd om en leerde hen over discipelschap (zie Luk.14:25,26). Zouden de evangelisten van vandaag dat maar doen - zelf, of in samenwerking met apostelen, profeten, leraars en herders die het werk kunnen afmaken dat evangelisten zijn begonnen.

Waarom aarzelen predikanten de boodschap van discipelschap te proclameren? Omdat het aantal personen in hun gemeente zal teruglopen. Maar wat ze zich niet realiseren is dat de kwaliteit van hun kerken veel beter zal worden!!

Toen Jezus discipelschap preekte tegen de menigte, verminderde het tot een handvol van maar 11 discipelen (vergelijk Joh. 6:2 en Joh. 6:70). De andere vonden de boodschap te hard, en verlieten Hem (zie Joh. 6:60, 66). Maar het waren deze elf discipelen die bij Hem bleven, waarmee God Zijn doel in de wereld tot stand bracht.

Als het Lichaam van Christus op aarde vandaag, moeten we dezelfde bediening hebben als de discipelen in de eerste eeuw. Nadat mensen tot Christus geleid zijn, moeten ze naar het discipelschap en gehoorzaamheid geleid worden. Dan alleen zal het lichaam van Christus gebouwd worden.

De weg tot het leven is smal, enkele zijn het die het zullen vinden.

Hij die oren heeft, laat hem horen.

Eindverantwoordelijke vertaling: Gerhard Schröder

© Copyright – This article has been copyrighted to prevent misuse. It should not be reprinted or translated without written permission from the author. Permission is however given for this article to be downloaded and printed, provided it is for FREE distribution, provided NO ALTERATIONS are made, provided the AUTHOR'S NAME AND THE CFC WEBSITE ADDRESS are mentioned, and provided this COPYRIGHT notice ["Copyright by Zac Poonen"] is included in each printout.